

Що замовчують екскурсоводи у Києво-Печерській лаврі

Источник: <https://www.radiosvoboda.org/a/29170789.html>

Сохранено в архиве decolonialist: 30.08.2026 · файлов в оригинале: 1

Суспільство Що замовчують екскурсоводи у Києво-Печерській лаврі (до 300-ліття великої лаврської пожежі) Ірина Костенко 21 квітня 2018, 23:57 Успенський собор Києво-Печерської лаври (Рубрика «Точка зору») ТЕСТ НА ДЕРЖАВНІСТЬ Ірина Костенко, Марина Остапенко У ніч із 21 на 22 квітня 1718 року у Києво-Печерській лаврі сталася масштабна пожежа. Разом з численними будівлями згоріли величезний архів і бібліотека, де зберігалися книжки й рукописи ще княжих часів. Матеріальні збитки від цієї біди відбудували досить швидко. А от духовні втрати лишилися непоправними дотепер. Бо одразу після пожежі московські борзописці взялися переписувати літопис древнього монастиря у повну відповідність до інтересів новопроголошеної Російської імперії. (Саме тоді Петро I вирішив перейменувати Московське царство на Російську імперію). Результатом їхніх трудів постало вірнопіддане писаніє, з якого вилучили найважливіші факти української сутності історії обителі. Сьогодні минає 300 років від дня страшної пожежі. Але інформаційний покруч, який постав на місці згорілих документів живе і донині. Бо до сьогодні – окрім імперських глашатаїв – роботу з його популяризації тягнуть на свої плечах (і совісті) лаврські екскурсоводи. Отже, що вони замовчують. Зупинимось лише на кількох ключових фактах.

1. Відвідувачам повідомляють, що пожежу спричинила свічка у келії намісника. Але відомо, що полум'я спалахнуло одразу в кількох місцях монастиря. Відомий і замовник лиха – московський цар Петро I. Доктор історичних наук Ігор Гирич пише: «За свідченням очевидців, які зберігалися у відомого киевознавця, протоієрея Петра Лебединцева, Лавру підпалили посланці з Москви, які були одягнені як ченці. Згоріли величезний архів і бібліотека, загинули грамоти і пожалування... князів, феодалів і гетьманів». Власне, причину замовлення пожежі пояснюють її наслідки: «Вогонь знищив письмову пам'ять про незалежне українське політичне і духовне життя Лаври», – пише Ігор Гирич.

2. Втрачені у вогні документи свідчили, що Печерський монастир і Київська митрополія від початку і впродовж багатьох століть були незалежні від Московського патріархату. У архімандрита Печерського ми бачили древні грамоти попередніх патріархів константинопольських, майже за 500 років Арабський мандрівник Павло Алеппський (1627–1669) Наведемо лише одне з численних свідчень цьому, яке дійшло до нашого часу в записках арабського мандрівника Павла Алеппського. Він побував у Печерському монастирі 1654 року. І зазначив, що духовно Україна «підпорядкована Константинопольському патріарху. У архімандрита Печерського ми бачили древні грамоти попередніх патріархів константинопольських, майже за 500 років. Їхній зміст полягає у тому, що монастир незалежний». Історик Ігор Гирич пояснює: «Київські митрополити були цілком незалежними, рівними з московськими патріархами. Вони обиралися на соборі у Києві і затверджувалися у Константинополі. Титулювалися київські митрополити «митрополитами Всієї Русі». До речі, всупереч цим історичним фактам сьогодні у музейній експозиції зображення митрополита Київського, Галицького і Всієї Русі Петра Могили подається з підписом лише «Митрополит Київський». Петро Могила (31 грудня 1596 – 1 січня 1647) – український політичний,

церковний і освітній діяч. Митрополит Київський, Галицький і всієї Русі (1632–1647). Архімандрит Києво-Печерського монастиря (з 1627 року) Ми запитали: Чому у Петра Могили скорочений титул? Екскурсовод відповів: «Это так по-современному». Титул Петра Могили в Успенському соборі і в музейній експозиції означений неправдиво. З нього вилучили обов'язкову складову, якою до 17-го століття титулувалися усі київські митрополити – «митрополит Всієї Русі»

3. Екскурсоводи замовчують, що передача Москві Київської митрополії відбулася за допомогою хабара. Історія така: Москва довго і нудно домагалася від Константинопольської патріархії отримати духовну владу над Україною. Тривалі сумніви вселенського патріарха вирішили традиційно. Московський посол дав патріарху Діонісію хабар – «200 золотих і три сорока (120 штук – ред.) соболів». Коли Діонісій повідомив, що треба підкупити і найвищих сановників, Москва без вагань покрила усі додаткові витрати. Ось так «канонічно» українську церкву продали Росії. Невдовзі Діонісій на цьому, як то кажуть, погорів – за хабарництво його було усунуто з патріаршої посади. Але 1686 року Москва врешті отримала згоду Константинополя і прилучила до себе Київську митрополію. «Дуже було обурене все духовенство українське тим, що його віддано під зверхність Московського патріарха», – пише історик Микола Аркас. І коментар на подію Михайла Грушевського: «Ось так зломлено церковну автономію України і взято під московську церковну владу, а з нею разом тодішнє освітнє і культурне життя українське».

4. Під час пожежі згоріли «пожалування» тобто дарчі грамоти. Вони підтверджували право власності Печерського монастиря на численні землі і маєтності. Це майно працювало на економічну могутність і незалежність монастиря. Воно уможливило культурно-освітню діяльність, успіхи в архітектурі і монументальному малярстві. Традиційно ці «пожалування» обитель отримувала від жертводавців за духовними заповідями на поминання душ. І споконвіку остання воля померлих не підлягала жодним змінам. Але 1786 року наказом цариці Катерини II монастирські маєтки і землі відібрали і передали у царську казну. А в подальшому велелюбна імператриця, як записав її особистий секретар Храповицький, щедрою рукою обдаровувала монастирським майном коханців за ратні подвиги у своїй спальні. Таким нечуваним досі богохульством було ліквідовано економічну незалежність древньої обителі. Одразу по тому монастирський штат поповнили російськими офіцерами, перевели на зарплату з казни і зобов'язали стати на службу імперії. Києво-Печерська лавра

5. І насамкінець – про українську мову. Адже сьогодні саме мова незаперечно свідчить про тисячолітні національні (себто українські) основи Печерської лаври. До речі, до самої пожежі 1718 року лаврські книги друкували староукраїнською мовою. Екскурсоводи з істинною імперською впертістю про це мовчать. Але мова дотепер свідчить сама про себе: – у назві «Печерський», що походить від українського (а не церковнослов'янського, панове екскурсоводи) слова «печера». – в іменах святих, наприклад, «преподобний Марк о». Ця форма імен живе і до сьогодні – Сашк о, Левк о, Юрк о ... – у цілому потоці українських імен та слів у знаменитій «Повісті врем'яних літ» Нестора Літописця: князь Володимир (а не Вла димир), княгиня Олена (а не Єлена), колодязь, стріха, сором, посаг, свита, сварити, туга, рілля, подружжя... Церковнослов'янський текст «Повість врем'яних літ» Нестора Літописця за Іпатським списком (11-12 століття) Меморіальна дошка на стіні Успенського собору. У церковнослов'янському тексті допущено грубу помилку: ім'я руського князя Володимира написано по-московськи «Владимир» Один із найіменитіших знавців руських літописів, і

зокрема Несторової «Повісті» академік Шахматов в «Енциклопедії слов'янської філології» (1915 рік) писав: « Прямими нащадками Полян, Деревлян, Сіверян є людність Київщини, Волині, Чернігівщини, Полтавщини... вони дотепер зберегли свою мову ». Могильна плита 16-го століття, напис починається словом «року» Популяризація цієї інформації, панове екскурсоводи, вщент руйнує головні засади «русского мира» – так звані «общие православие, язык, историческая память». Нагадаємо, що прикриваючись саме цим облудним «міром», Росія вже п'ятий рік воює проти кожного з українців і проти кожного з вас (включно з директором заповідника). Невже ви досі у цьому не розібралися? До речі, як і в тому, з бюджету якої держави відбувається фінансування роботи історико-культурного заповідника, включно з вашою зарплатнею? Ірина Костенко , Марина Остапенко – журналісти У тексті збережено виділення, зроблені авторами Думки, висловлені в рубриці «Точка зору», передають погляди самих авторів і не конче відображають позицію Радіо Свобода

Матеріали з циклу «ТЕСТ НА ДЕРЖАВНІСТЬ»: Декомунізація монумента «Батьківщина-Мати». Хто повинен захищати Київ? Конституція України і музейники: звідки взяли у Софії Київській одностуді Володимира Путіна? Чи свідчить архітектурна спадщина Києва про «європейськість» мера Кличка і міністра культури Нищука Провінційні комплекси Львівської національної галереї мистецтв імені Возницького Політика Кремля і вища освіта України. Як роз'єднати цей союз? Московські холопи і музейна справа України Українська мова і подвійна мораль у КПІ імені Сікорського Як вилучити малоросійський канон з українського простору НХМУ Малоросійські штампи Національного художнього музею України Яка національність Національного музею «Київська картинна галерея» (колишнього Музею російського мистецтва)? Києво-Печерська лавра. Кому служать лаврські музейники? Київські князі розмовляли українською. Музейники це замовчують